

 <http://www.audiodrom.cz/ushercd7.html>

Usher CD-7

CD-7 je horkou novinkou tchajwanského výrobce a nahrazuje předchozí model CD-1. Usher CD-1 nás příjemně překvapil na počátku tohoto roku (to jsme ještě netušili, že se jeho čas naplnil). O to zvědavější jsem byl na to, jestli novinka obhájí nasazenou laťku, zvláště když po vybalení z krabice vykoukl vzhledově naprosto odlišný přehrávač.

Proměna vnějšího vzhledu je opravdu dramatická a to tak, že jsem byl v prvním momentu trochu zklamán (CD-1 se mi totiž líbila). Je ale pravdou, že jde spíše o nezvyk a za dobu soužití s ním jsem došel k závěru, že nový design je podstatně elegantnější a musel uznat, že má při své jednoduchosti přitažlivost a švih.

Všechno je jinak...

Co se tedy změnilo? Kromě ceny, která zůstala v příznivé hladině 'do dvaceti', prakticky všechno. Tenký šuplík mechaniky je nyní umístěn excentricky, stejně jako displej, který již není součástí šuplíku, ale přesunul se na druhou stranu a změnil barvu z modré na červenou. Nejenže to vytváří krásný kontrast s čelním celohliníkovým panelem, ale současně se snížila i jeho svítivost, takže velké segmenty jsou bez problému čitelné ve dne i v noci bez toho, aby oslňovaly. Vypnout ani ztlumit displej nelze, ale za daných okolností to ani není potřeba. Dalším pozitivním rysem je, že z panelu zmizela také příliš zářící modrá dioda indikace napájení, která sice vypadala efektně, ale v setmělé místnosti nebyla to pravé ořechové.

Že to Usher myslí s námi hifisty vážně, se odráží na naprosto perfektním řemeslném zpracování celého exteriéru přehrávače včetně takových vychytávek jako přesně soustružená nízkozdvihová tlačítka nebo laserem řezané logo a popisky, tudíž neriskujete, že se vám časem z čelního panelu něco smaže.

I netradiční nožičky se zjednodušily při zachování plné funkčnosti (tedy vibračně oddělit

přístroj maximálně od podložky) a nápadité řešení pomocí půlkruhové pryžové zátky vložené do hliníkových segmentů si samo o sobě zaslouží ocenění - přehrávač tak skvěle přilne k podložce a nehrozí, že jej nechtěně shodíte nebo posunete, a přitom máte o zamezení přenosu vibrací postaráno.

Všechno je přehledné, čisté a účelné, trošku evokující stříbřitou eleganci Densenů. Obdobně densenovský je i dálkový ovladač, který není určen dětem ani něžnějším pohlaví, neboť jeho hmotnost je značná a pokud máte skleněný stůl, je potřeba dávat pozor.

Zadní panel hostí zlatené RCA terminály (i zevnitř), optický a koaxiální digitální výstup a přepínač napětíových norem, síťová šňůra je odpojitelná. Takže základní standard, který stačí.

Změny nejen navenek...

První a nejdůležitější věc, které si při pohledu do útrob přístroje všimnete je, že celá mechanika Philips byla nahrazena čtecí optikou od Sonyho (KSS-213Q), připevněnou na dvou ocelových lyžinách. Digitálně analogovou konverzi má na starosti 24bitů/192kHz sigma delta převodník Cirrus Logic (CS4398) a signál je poté vyveden na dva monofonní operační zesilovače OPA134PA. I ostatní součástky jsou prvotřídní včetně pětice kondenzátorů Rubycon opatřených vlastními chladiči.

Šasi představuje silný plech ohnutý do tvaru U, opatřený čelním a zadním panelem, které jsou k sobě staženy přes celou hloubku přístroje dvěma ocelovými tyčemi. Horní kryt se pak na to všechno nasouvá jako jakýsi šuplík a zabezpečuje se pouze vzadu třemi plastovými přichyty. Vskutku netradiční řešení jehož důsledkem je extrémní torzní tuhost celé konstrukce. Kupodivu ale konstruktérům unikla taková drobnost jako rezonancím extrémně náchylný horní kryt, který při poklepu vesele drnčí, čemuž se dá lehce odpomoci vnitřním nátěrem nebo nalepením tlumicího plátu. Také zbytek mechaniky (vyjma čtecí optiky) by mohl být kvalitnější než jen prostý plastový PC šuplík, kde musíte dávat pozor na umístění disku, neboť prolis k tomu určený je poměrně mělký. To bychom jen nechválili.

Kupodivu se kvalita mechaniky nijak nepodepisuje na její funkci, právě naopak - šuplík vyjíždí velmi tiše a při provozu není mechanická část vůbec slyšet. Dokonce i když při přehrávání přiložíte ucho na horní kryt přístroje nejeví přehrávač ani známku toho, že se uvnitř točí disk. Tohle neumí ani drahý highend. CD-7 reaguje na povely svižně a přístup ke skladbám je téměř okamžitý, takže obsluha je pohodlná a příjemná.

V popisu zvukového projevu jsem o CD-1 napsal (viz. recenze na audiodrom), že poslouchání mě bavilo. Novinkový CD-7 našťástí všechny klady svého předchůdce zachovala a přidala i něco navíc. Protože Usher dorazil jako zbrusu nový, bylo mu před poslechem dopřáno přibližně 120 hodin na rozehrání a pak už to jen frčelo.

Na slovíčko s Annie Lennox...

Soundtrack k filmu *Holy Smoke* (BMG, 74321715282) není zajímavý jen tím, že pochází z tvůrčí dílny Angela Badalamentiho, dvorního skladatele Davida Lynche. On je totiž i docela dobře nahráný a kromě instrumentálních partů na něm najdeme i některé klasické pecky jako je *Holly Holy* od Neila Diamonda nebo *I Put A Spell on You* od The Angels. Skladbou, která

celé dílko uzavírá je *Primitive* v podání výborné Annie Lennox. I když jde o kousek postavený především na syntezátorové elektronice, v mixu najdete i živé nástroje a hlavně skvěle sejmutý hlas zpěvačky, kterou snad není třeba představovat.

Nahrávka začíná několika údery na tabla, která mají poměrně značný dozvuk, působící, jako by byla jejich stopa nahrávána v katedrále. Další možnost je, že je dozvuk vytvořen uměle, což je pravděpodobné s ohledem na způsob prezentace vokálních partů. Hlas Annie Lennox je velmi atmosférický, plný emocí a jakéhosi uvnitř zakletého smutku. Paradoxem je, že i když je zpěvačka poměrně daleko (sledujete ji z takové patnácté řady), přesto jasně slyšíte nádechy a vzduch deroucí se z jejích úst k mikrofonu, včetně obrovské prostorové ambience. Akusticky to zní značně nepravděpodobně, ale právě to dává kompozici punc neobvyklosti a výjimečnosti. Doprovodný sbor je ještě o kus dál, někde mimo sál, úplně na obzoru... Opravdu zajímavý efekt.

Usher CD-7 zvládl všechny tyto atributy přenést na jedničku. To jsem nečekal - suverenita, s jakou si s nahrávkou poradil, mě zaskočila. Výborný prostor a lokalizaci jsme chválili už u CD-1, ale pokud bych to měl po paměti srovnat, CD-7 k tomu přidal i samozřejmou lehkost, s jakou celou scénu rekonstruoval. Pochopitelně jsem proti němu nasadil svou 'referenci' Pioneer PD-S904TM, který zatím zůstal ve své kategorii nepokořen. Nestalo se tak ani tentokrát, ale Usher CD-7 mu byl nebezpečně blízko, a to stojí méně než polovinu. Pouze při přímém porovnání, kdy byl pomocí přepínače vstupů přiváděn totožný hudební signál do reprosoustav Dynaudio Contour 1.1 střídavě z jednoho nebo druhého, vyplavaly na povrch nuance, které odlišují Pioneer od davu, zejména výborná trojrozměrnost zobrazení, analogově podaný detail a separace jednotlivých nástrojů. Ale jak jsem řekl, CD-7 se podařilo mu přiblížit tak těsně, jako žádnému jinému. Dokonce právě v případě zmiňované skladby *Primitive* dokázal Usher dodat hlasu Annie Lennox hladkou sametovost, která byla silně návyková a nesmírně uhrančivá.

Saxofon Jana Garbarka a kamarádi z ECM...

I v highendu existují jistoty. Neznám nahrávku ECM, která by nebyla zvukově podařená. Produkce tohoto vydavatelství si udržuje stále vysokou laťku a stříbrné kotoučky ECM jsou povinnou výbavou příznivce kvalitního poslechu. Na druhou stranu je trošku škoda, že všechna alba nesou stejnou zvukovou signaturu, stejně jako to dříve bylo u kolegů z klasické branže Deutsche Grammophon - trošku více variability by možná neškodilo. *Visible World* (Jan Garbarek, ECM 1585 529 086-2) není výjimkou a Usher se s tímto diskem hodně moc skamarádil. Dokonce tak moc, že mě donutil sáhnout i po dalších CD z produkce ECM, která mám a postupně je v CD-7 protočit. Výsledkem tohoto sáhodlouhého zkoumání (sáhodlouhého proto, že Usher vás nenechá CD vypnout a přinutí vás poslechnout si je pěkně od začátku do konce) je, že konkrétně hudba tohoto nakladatelství a Usher CD-7 spolu vytváří magický svět, který vyplní vaši poslechovou místnost včetně nejzašších rohů, ať už je to saxofon Jana Garbarka, cello Ketila Bjornstada, všemožné možné i nemožné nástroje Stephena Micuse nebo kompletní mnohohlavý Hillard Ensemble. Tenor saxofon zní v podání Usher CD-7 konejšivě a snově, vznáší se nad zvukovou scénou jako opar. Cello je veskrze dramatické a když se odváží do nejnižších registrů, CD-7 ho tam bez okolků následuje - objem basů, který Usher zprostředkovává, je v této kategorii nevídaný. Sice by mohly mít lepší definici, ale to bychom chtěli za ty peníze už moc.

Schopnost drobnokresby a hra se detaily byla očividná nejen na discích ECM, ale i na zvukově průměrné nahrávce jinak brilantního Johna Williamse (*Spanish Guitar Music, Sony Classical/Remaster 1990, SBK 46 347*). Dynamika akustické kytary, chvění strun a pohyb

prstů po hmatníku, to všechno u dobrých přehrávačů uslyšíte - Usher CD-7 k tomu ještě vytáhl v titulní skladbě *Asturias* z pozadí ruch ze studia a pohyby interpreta, kterých jsem si všiml až nyní. To umí jen ti nejlepší.

Trocha alchymie...

Zajímavé bylo, jak CD-7 reagoval na propojovací kabeláž. Beru kabel jako komponent a tam kde je to možné, snažím se experimentovat. Postupně se tak vystřídalo v sestavě několik spíše levnějších RCA kabelů z nichž některé by bylo lépe ani nejmenovat. Každý nechal na zvuku nějakou stopu, dokonce ani můj nejoblíbenější Nordost SPM Reference mi k přehrávači moc nesesedl. Hudba (teď hrála pro změnu *Mahlerova Symfonie č.1 (Decca 458 622-2)* pod taktovkou Sira George Soltiho, která je jedním z nejlépe nahraných kousků klasiky na CD vůbec) sice získala s Nordostem na rozlišení, objevily se jemné detaily a i témbry jednotlivých nástrojů byly pravdivější, ale všemu tomu chyběl jakýsi solidnější základ - instrumenty jakoby byly připraveny o korpusy, tympán postrádal tělo, žestě razanci a atak, prostě to nebylo ono.

Úplně nakonec byl vyzkoušen veterán Monster Cable Interlink 300 (verze I), který v sestavě už zůstal. Interlink 300, i když není šampion v definici ani v neutralitě, má dar hrát příjemně a pokud něco se signálem dělá (jakože dělá), všem pásmům měří stejným metrem, takže charakter nahrávek neutrpí. S ním hrál Usher CD-7 velmi muzikálně, autora testu poslech vyloženě bavil a Mahlerova symfonie tak dohrála úplně celá.

Pojďme si zafiltrovat...

Zmínil jsem se o tom, že na dálkovém ovladači najdeme tlačítko na přepínání digitálních filtrů? Jestli ne, tak to napravuji. Filtry jsou dva a prostřednictvím ovladače je můžeme přepínat i v průběhu přehrávání, což činí porovnávání snadným. V manuálu jsou označeny jako 'Sharp' a 'Slow'. V režimu Sharp je frekvenční charakteristika plochá prakticky až do 20kHz s následným příkrým poklesem, filtrace Slow snižuje úroveň vysokých frekvencí postupně, opět s totálním útlumem na 20kHz.

Rozdíl mezi oběma režimy není markantní a dle vyjádření Ushera má za úkol vyjít vstříc těm, kdo si chtějí přizpůsobit charakter té či oné nahrávky. Jedno je jisté - posluchač si s tlačítkem FILTER vyhraje. Po nekonečném experimentování s různými nahrávkami jsem nakonec vždy skončil v módu Slow, který byl subjektivně příjemnější, hladší. Například hlas výše zmíněné Annie Lennox dosáhl svých magických kvalit právě v tomto režimu, kdy byl vokál spjitější, fluidnější a barevnější, i když ztratil jemnou tranzientní obálku, kterou měl při zapnuté filtraci Sharp. Jedinou výjimku z pravidla přinesli *Kraftwerk (Trans Europa Express, EMI Electrola CDP 564-7 46133 2)*, jejichž už tak computerově chladný a přesný zvuk získal přes Sharp ještě o něco více brilance a krystalické čistoty.

Hodně žhavý tip...

V okamžiku kdy vás opustí nervozita z toho, jestli máte správné kabely nebo správně zvolený filtr, začnete si Usher CD-7 opravdu užívat. Přehrávač produkuje líbivý zvuk, který je, jak už bylo řečeno, silně návykový. Zapomenete na špatnosti a příkoří digitálu, což je v této kategorii opravdu vzácný jev, a začnete trávit dlouhé hodiny v jeho společnosti. Firma tím jen potvrzuje, že jde na věci jinak a že lidé, kteří pomáhají ladit její komponenty o dobrém zvuku

něco vědí. CD-7 exceluje v akustické hudbě jakéhokoli druhu včetně klasiky a neztrácí přehled ani v případě mohutného symfonického tělesa. To, že dokáže zahrát hluboko, dává hudbě analogovou plnost a vašim uším záruku, že pokud do něj investujete, pravděpodobně přestanete komunikovat s partnerkou i domácími zvířaty...

Jestli to ještě někomu není z předchozího textu jasné, tak to pro jistotu napíšu velkými písmeny: USHER CD-7 JE NEJLEPŠÍ CD PŘEHRÁVAČ DO 25 TISÍC, SE KTERÝM JSEM MĚL PŘÍLEŽITOST SE SEZNÁMIT. Stává se tak hodně žhavým tipem pro každého a horkým kandidátem do žebříčku nejlepších komponentů tohoto roku. Tečka.

The logo for audiogram features the word "audiogram" in a grey, lowercase, sans-serif font. The letter "o" is replaced by a stylized, red, cursive script. To the right of the word is a solid red horizontal bar.